

Dialogprædiken mellem Anne Reiter og maleren Arnt Uhre - Fastelavnssøndag 2008

Præsten:

Vi har nu hørt om et menneske, som oplevede at blive helbredt af Jesus. En blind, der blev seende. Og vi kan tænke, at det jo er vældigt langt fra os. Det var længe siden. Og så sidder du her, Arnt Uhre, og har oplevet noget, som på sin vis mindede om det på din egen krop. Du har sådan set oplevet at møde Herren og blive gjort seende. Hvad var det, der skete for mange år siden nede i Paris, hvor du havde kunstudstilling, og du var ved at slå igennem som en maler, der malede billeder af den mytiske vikingetid. Hvad var det, der skete der nede i Paris?

Arnt Uhre:

Når man er kunstner, så søger man vel efter en dybere sammenhæng, hvis man er en ægte kunstner. Man ved faktisk ikke selv, hvad man søger. For har man fundet det, kan man jo definere det. Så jeg har nok bare været på en rejse igennem tid og rum og så igennem Paris, som jeg var kommet til. Dernede mødte jeg nogle, der mediterede på buddhistiske skrifttegn, som også var malere. Jeg malede sammen med dem i zoologisk have, og så om aftenen mediterede vi, og så skete der det, at jeg en aften fik en lysoplevelse af Gud, fordi de andre havde forladt rummet, og så sad jeg tilbage alene.

Da de var gået, var det, som om væggen åbnede sig, og jeg så ind i et underfuldt lys af guld og ild og kraft fra en anden verden. Det var, som om væggen blev flyttet, og så fik jeg en lysoplevelse som mange kristne mystikere. Der, hvor lyset ramte, blev alt til guld og ild. Og hvor det ikke ramte, blev der uendelig tomhed og uendeligt mørke. Det var de to verdener, der åbenbarede sig.

Præsten:

Hvordan vidste du, hvad det var?

Arnt Uhre:

Gud kan også kommunikere uden ord. Gud kan også tale til et menneske uden at sige ord.

Præsten:

Vidste du i dit hjerte, hvem det var, der kom og mødte dig?

Arnt Uhre:

Ja, for næste dag var jeg i kirkerne for at se ham afbildet. Jeg vidste, hvem jeg havde mødt, trods den buddhistiske sammenhæng. Det var jeg ikke i tvivl om. Det var det, der var mærkeligt, og det har jeg sådan set ikke været i tvivl om siden.

Præsten:

Så Herren kan møde os hvor som helst.

Arnt Uhre:

Herren kan møde alle mennesker, hvis de er parate til et møde, vel at mærke. For Herren kalder på mange, og så skynder man sig væk.

Præsten:

På en måde skulle man ikke tro, du var parat, for du malede på en helt anden måde. Store kraftfulde billeder, mytologiske billeder ...

Arnt Uhre:

Jeg var optaget af den nordiske mytologi. Det var jo min kulturarv, min baggrund. Det mytologiske univers er jo en metafysisk virkelighed, hvor guderne kan svæve i luften, hvor underfulde ting kan ske. Jeg var jo ved at undersøge den usynlige verden. På den måde tog jeg bare afsæt i den virkelighed, jeg er vokset op i.

Dialogprædiken mellem Anne Reiter og maleren Arnt Uhre - Fastelavnssøndag 2008

Præsten:

Du begyndte at male, og dit første billede står dernede og er malet på nærmest en plankedør. Det er dit første kristne billede.

Arnt Uhre:

Ja, det er mit første Kristusbillede.

Præsten:

Det kan man næsten ikke se.

Arnt Uhre:

På en eller anden måde er jeg blevet ramt af det lys, og det gav sig så udslag i det første billede, som jeg lavede på nogle paller, fordi jeg var i den mytologiske verden, og der skar jeg med motorsav i træplader og paller. De der vikinger lavede jo helleristninger og skar i sten, så jeg var fascineret af at bruge det samme udtryk, så derfor kan man se, at jeg har skåret med en motorsav, så der opstår et relief i træfladen. Så begyndte jeg at male Kristus og limede det oven på. Det billede lavede jeg på lærred. Da jeg havde malet det, hældte jeg det over med benzin og stak ild til. Derfor kan man se afbrændingerne og sodspor.

Præsten:

Det er ret voldsomt.

Arnt Uhre:

Ja, det er voldsomt at brænde sig igennem til Gud, fordi der er nogle ting, der må brændes væk. For Gud er ild. Gud må brænde de slagter væk, der forhindrer os i at se ham klart. Det er en vedvarende proces, hvor Gud prøver at rense mennesket.

Præsten:

Du laver forskellige billeder. Som altertavle har vi et andet billede, som også kunne være et billede af Gud, der kommer til Arnt, som kommer til os gennem mørket. Er det forkert? Kunne det være sådan et billede?

Arnt Uhre:

Ja, det er også et billede, hvor jeg har malet det forhæng, som dækker mennesket... som begrænser mennesket til denne verden. Det er som om, at når vi giver os til Gud, tager han forhænget væk. Der falder skæl fra vores øjne. De skæl, som slangen har efterladt. Det dyr, der førte synden ind i verden, og der har jeg malet et gardin, der hænger ned på hver side af ham, og der vifter gardinet til side, og han træder ud som lys til os.

Præsten:

Reaktionen efter din oplevelse i Paris og efter at du begyndte at male Kristusbilleder udeblev jo heller ikke, vel?

Arnt Uhre:

Næh, fordi mine kammerater stod neden for mit ateliervindue og råbte: "Vi besøger dig først, når du holder op med at male ham." Jeg havde endnu ikke fundet ud af, hvem han var. Jeg var i gang med at undersøge, hvem han var. Jeg malede store ansigter på to meter med øjne med ild ud af. Da mine malerkammerater så det, så forlod de atelieret. Så jeg havde åbenbart fået fat i noget rigtigt, og det har forundret mig. Det er svært for en maler at lave noget, der skaber forargelse. Men det gør Kristus. Det er faktisk vores kulturarv og det, vi har bygget vores rige op på, og det er folk bange for.

Dialogprædiken mellem Anne Reiter og maleren Arnt Uhre - Fastelavnssøndag 2008

Præsten:

Det er jo faktisk fantastisk, at det her pæne evangelium, som vi kan have svært ved at finde det forargende i, fordi vi udlægger det så kærligt og blidt, hvor er det forargende? Det har du faktisk fundet med dine billeder.

Arnt Uhre:

Ja, selv kirken kan også være bange for ham. De kæmper selv med, hvem han er. Den kamp foregår i hver enkelt.

Præsten:

Det er fastelavnssøndag i dag. Maskerne kommer op, og evangeliet handler måske i virkeligheden om, at masken bliver taget af os af Gud, så vi får lov at være os selv. Har du fået lov til at være dig selv mere af at have mødt ham selv?

Arnt Uhre:

Jamen, den maske, vi bærer, er vel den person, grækernes "persona", man tager på, når man er skuespiller. Måske har vi fået en maske, og den maske er vores kødkrop. Vi har fået en form, vi går rundt i. Det er vores figurer, som vi går og optræder i. Og så er vi fascineret af vores eget skyggespil. Når skyggen bevæger sig, kan man se sig selv bevæge sig. Men Gud vil gerne have os ind i det rigtige spil. Det rigtige lys, som er hans oplysning. Det er derfor, jeg har malet det der treenighedsbillede.

Præsten:

Det store, store billede med øjne. Hvad er det for noget? Et treenighedsbillede?

Arnt Uhre:

Jeg har forsøgt at skildre treenigheden. Det er mysteriet i den kristne tro. Der er tre personer: Faderen, Sønnen og Helligånden. Der har jeg skildret, at man ser ind i Sønnens store ansigt, og når man gør det, så ser man ind i Faderens ansigt. Den, der ser Sønnen, ser Faderen, og den, der hører Sønnen, hører Gud. Men for at kunne se Sønnen, for det er ikke alle, der kan det, bliver man nødt til at have Åndens øjne. Og dem har jeg malet som store gule øjne ude på siderne. Det er Helligåndens øjne, som vi skal iklædes for at kunne se Sønnen ret. Man kan også se på Kristus forkert. Hvordan får jeg et rigtigt blik, hvordan bliver mit blik rensset, så jeg ser ham, som han bør ses? Der er masser af fortolkninger af, hvordan han skal udlægges.

Præsten:

Men jeg synes, at det er fantastisk og også provokerende. Vi er ikke vant til at se noget, der er så lige på og hårdt og så alligevel mystisk. Jeg forstod det ikke helt, før du forklarede det. Men det er da et provokerende billede. Kunne du ikke male lidt mere stille og roligt?

Arnt Uhre:

For mig er de ikke provokerende. Jeg har bare været ærlig over for, hvordan jeg oplever Gud. Det er andre mennesker, der ikke har arbejdet med deres gudsbillede, der har problemer.

Præsten:

Der er jo ikke ret mange kunstnere i vore dage, der som dig tør at male de meget voldsomme ting. Billedet på altertavlen kunne i mine øjne være et opstandelsesbillede. Han kommer der ud af gravmørket til mig og til os - en opstandne. Det tør næsten ingen kunstnere male mere. I vore dage maler de fleste en skygge, et omrids. Hvordan tør du? Hvordan kan du være i det selv? Hvordan reagerer folk?

Arnt Uhre:

Jeg kan da ikke være uden, fordi Kristus opstår i os og i vore hjerter som ånd. Han træder ind i vores gravkammer. Mange mennesker er begrænset til sig selv. Mange er taget til fange i

Dialogprædiken mellem Anne Reiter og maleren Arnt Uhre - Fastelavnssøndag 2008

deres egne tanker og eget univers. Det er Kristus, der sprænger vores begrænsning og træder ind i vores liv, så jeg kan da ikke leve uden ham. At leve uden ham ville være at trække sig tilbage til gravhulen og lægge sig til at dø.

Præsten:

Maler du nogensinde billeder, der ikke handler om... det?

Arnt Uhre:

Om Kristus? Ja. Jeg kan male alt.

Præsten:

Men gør du det?

Arnt Uhre:

Ja. Jeg maler alt, men jeg ser verden på en anden måde end før. Før så jeg ud igennem nogle øjne, der ikke kunne se. Det kan man se på de gamle malerier. Det er, som om det abstrakte maleri er en form for slør, der ligger hen over den virkelighed, Gud egentlig har skabt. Gud har jo skabt former, som vi kan nyde. Men den abstrakte maler kan ikke nyde virkeligheden. Så sløret er væk. Du kan se verdens skønhed og voldsomhed.

Præsten:

Det abstraktes slør er revet væk. Men så blev livet jo ikke lettere. For Arnt Uhre blev livet ikke lettere af at få sløret revet fra. Er det rigtigt?

Arnt Uhre:

Jeg vil nu ikke tilbage til det gamle liv. Jeg vil ikke tilbage. Men kampen er jo nu... Omverdenen står i et modsætningstegn til en. Det kan jo være voldsomt. Lige meget hvad man siger og gør, så ser menneskeheden modsat på en. Gud vil jo, at hele menneskeheden skal føres ind i den forløsning og nå frem til fuld erkendelse af ham for at blive frelst.

Præsten:

Den blinde på vejen til Jerusalem er vel også et tegn til os på, hvad der skulle ske for os. Du har fået lov til at mærke det på dit eget liv. Her kunne man muligvis godt tillade sig at sige, at det kunne være pointen... slutningen. Det er prædikenen det her. Vi skal alle sammen få forhænget væk, komme igennem og se ham komme i lyset til os, og dermed:
Amen.